

Časopis o naší škole

Číslo 5, červen 2017

Úvodník

Léto. Čas prázdnin, dovolených. Paprsky slunce prohřály zem natolik, že lze spát v přírodě jen tak pod celtou, ti choulolistivější ve stanu a ještě více choulolistivější v chatce. Všichni si však užíváme přírody plnými doušky. Vůně lesa, když jdeme na houby na borůvky, maliny, ostružiny či houby v nás bude rezonovat ještě dlouho do podzimních dnů. Vyčistíme si plíce i mysl. Koupání v řece či v rybníce vám nenahradí žádný domácí bazén plný chemie. Prostě nádhera. Všichni tento čas vyhlížíme s očekáváním.

Museli jsme však k tomu dozrát. Dojít klikatou cestou školního roku. Ten již končí. Budeme zase o rok starší a z vyjukaných prvňáků se stanou zkušenější druháci. Deváťáci opustí tuto budovu a budou z nich studenti středních škol. Popřejme jim na jejich další cestě vše dobré, i když ne vždy byli zrovna vzornými žáky poslouchající své pedagogy. Zanechali ve škole stopu. Zapsali se do historie této budovy. Kdyby stěny mohli vyprávět. Určitě by vydaly svědectví veselá i smutná. A tak to v životě je se vším. I školní budova bude odpočívat od každodenního náporu a určitě se zase zkrášlí na další rok.

Většina z nás se vrátí 4.zářím do školních lavic a za katedry. Budeme odpočívat a plnit nových sil? Záleží na nás. Užijme si léto, prázdniny, ať už je budeme trávit u nás v Čechách nebo v zahraničí, sportem či odpočinkem. Vyčistíme si hlavu a nemysleme chvilku na školu.

Krásné léto přeje Petr Pešek

Co najdete v tomto čísle:

Den norské kuchyně		Str.2
Zážitkový výlet 6. ročníků	Petr Pešek	Str. 3—5
Quo vadis, paní Výchovo?	Helena Kratochvílová	Str. 6—7
Tomáškoví	H. Kratochvílová	Str. 7
O panu Peškovi	6.C	Str. 7
Letní přání	redakce	Str. 8

Den norské kuchyně

Dne 4. 4. 2017 se v českbudějovické jídelně U Tří lvů uskutečnil celostátní projekt Asociace školních jídelen ČR „Den mezinárodní kuchyně v českých školních jídelnách“, který umožnil strávníkům ochutnat typicky norské obědové menu.

Norskému obědovému menu předcházela bohatý program v podobě uvítání norské delegace, prohlídka učeben I. Stupně ZŠ Dukelská, ale také krásného vystoupení talentovaných žáků této školy. Vystoupil školní sbor Hlásek a školní orchestr ŠKOORCH.

Této akci se zúčastnil 1. náměstek primátora Petr Podhola, zástupce velvyslankyně v ČR Vegar Andreassen, prezident AŠJ ČR Michal Malát, paní poslankyně Vlasta Bohdalová, Karel Jahoda - výkonný ředitel Asociace školních jídelen ČR a mnoho dalších.

<http://www.c-budejovice.cz/cz/mesto/fotogalerie/stranky/den-norske-kuchyne-v-zs-dukelska.aspx#prettyPhoto>

Stalo se, událo se

Zážitkový výlet 6. ročníků Rožmberk nad Vltavou 5.6.—8.6.2017

Stalo se tradicí, že 6. třídy v září jezdí na adaptační kurz. Letošní šestky byly o tento zážitkový kurz ochuzeny. Žáci ale nemuseli smutnit dlouho, jelikož se podařilo, že tento kurz absolvovali v rámci výletu v Rožmberku nad Vltavou. Třídy 6.A a 6.B ho zažily v pondělí a úterý, 6.C pak ve středu a čtvrtek. Agentura Do světa ze Strakonice zajišťovala program—hry, soutěže, povídání i prezentace. Céčko si to náležitě užilo a má spoustu hezkých vzpomínek, fotek a videí.

Společná fotka 6.C s ubytovnou
za zády

Ohlasy:

6.A (většina reakcí z této třídy byla negativních, přesto se našli někteří, co se více rozepsali)

- Ze začátku jsem trochu pochyboval, ale pak mě to začalo bavit. Program byl dobrý, akorát nesouhlasím se hrou „TOALEŤÁK“.
- Nejlepší a nejzajímavější byla bouřlivá noc. Super aktivity a lidi.
- Bylo to zajímavé.

Večerní oheň s buřtíky byl fajn

- Byli na nás zlí. Kdykoli jsem udělala jiný pohyb, tak nás seřvali. Jediná zábava byla pondělní noc.
- Bylo to super do té doby, než přišla bouřka. Tam někteří překonali svůj strach.
- Při bouřce jsme plakaly.

Použité fotky na str. 3 až 5 jsou
z výletu 6.C

Soutěž o čokolády jsme si pěkně užili

Ohlasy:

6.B

- Asi nejlepší zážitek z celého výletu byla večerní diskotéka, respektive tancující paní učitelka.
- Bylo to super. Hlavně kluci ze 6.A
- Výlet se mi líbil, ale bylo by lepší, kdyby bylo méně povídání a více aktivit venku. Nejlepší byla diskotéka.
- Podle mě to byla docela nuda.
- Výlet se mi líbil asi nejvíce se mi líbilo svěřování s toaletákem.
- Bylo to fajnové.

Denča umí hezkou holubičku

Kryštof dostal „umlčováč“ a míří na Amču

*Takhle jsme se po-
měřovali*

Uděláme ten uzel nebo ne?

6.C byla na výletě spolu s jednou třídou ze ZŠ Bezdrevská ze sídliště Vltava. Potkávali jsme na jídle a u večerního táboráku. Na aktivity jsme byli každý zvlášť. Přesto první seznámování začalo již v autobuse cestou na Rožmberk. Někteří (Šimone, promiň, že Tě nebudu jmenovat) přesto navázali nová přátelství.

Zpáteční cesta byla velice zajímavá. Některým se dokonce dělalo i špatně. Učitele naštváli, když neustále pouštěli a „zpívali“ píseň „Girls, girls, girls, girls“. Nicméně jsme někteří přežili a ve zdraví dojeli.

Nějak se tam nemůžeme vejít

Ohlasy:

6.C

- Užili jsme si to
- Dívky z Vltavy byly fajn
- Jirka fotil pana učitele na obědě. Fotka byla úspěšná—během jednoho dne nasbírala 200 líků
- Hry nás bavily, lektoři byli super
- Večerní táborák jsme prožili s kytarami
- Opilí pošťáci řvali dlouho do noci a dávali si znamení přes umývárnu
- Jídlo bylo chutné
- „Bílá paní Rožmberská“ (pan učitel) nám v noci rozházela boty.
- Bylo skvělé, že jsme byli pořád venku popř. v altánku.

Fejeton

Quo vadis, paní Výchovo?

Jak známo, většiny pachatelů se občas zmocňuje touha vrátit se na místa svých činů.

Ani já nejsem výjimka, a proto jsem jednoho jarního odpoledne zamířila na procházku ke škole, v níž jsem před více než dvaceti lety začínala svou dráhu kantora.

Ideálů jsem měla na rozdávání a pro děti bylo v mém srdci plno místa. Sídliště okolo školy bylo tehdy nové, čisté a mladé rodiči mých žáků, mladé i mými sny. Byly to dobré roky, i proto přicházím zavzpomínat...

Škola stojí, kde stála, jen průčelí zdobí několik neodborně odstraněných grafiti a chodník, dříve bedlivě střežený panem školníkem přezdívaným Kraken, kdosi počmáral nechutně sprostými obrázky. V dobách mého mládí by se něčeho podobného odvážil jen žák, jehož IQ by se blížilo k záporným hodnotám, a následné odstranění lascivních čmáranic by bylo bezchybné.

Lidem procházejícím kolem to ale zjevně nevadí, asi už jsou zvyklí. Na lavičkách pár metrů od školy posedává a pokuřuje houf starších žáků. Boty mají pochopitelně na sedadlech, sedí na opěradlech, asi aby si jich učitelé z oken kabinetů mohli lépe všimnout. Nebojí se, proč taky, už tak malá pravomoc učitelů dnes končí za branou školy a pro velké množství rodičů je v současnosti nejen přirozenější ale i pohodlnější věřit slovům dosud kouřem čpícího potomka víc než slovu učitele. Batohy skoply milé děti dolů do bláta. Jednak je tam dost místa, jednak tím elegantně dávají dospělým ve svém dosahu najevo, co si myslí o jejich požadavcích na hygienu.

Stará paní s pejskem se na ně nejistě podívá a pak je raději obchází obloukem. Co kdyby se jim její kříženeček velikosti rukavice nelíbil?

Procházím mezi nimi směrem ke školním dveřím. Že by pozdravili, to nehrozí. V uších mají sluchátka, v ruce mobily, a přesto se jim úspěšně daří udržovat velice hlasitou konverzaci, v níž je snad každé druhé slovo vulgární. Jak odporně to zní zvláště z něžných úst mladých dívek! Raději nemysleme na to, jaké ženy a matky z nich asi vyrostou! Pokud vyrostou... Nemůžu si nevzpomenout na budoucí maturantku, která nedávno zemřela přímo na svém maturitním plese na předávkování drogami...a na patnáctiletou školáčku, zavražděnou po cestě z noční diskotéky – copak tam má taková holčička nalíčená jako dospělá co dělat? Zaplatily chuděrky cenu nejvyšší, a to nejen za své vlastní viny.

Beru za kliku školních dveří. Tolikrát jsem tudy ráno přicházela, často dřív než ostatní, abych vedla přípravu studentů nebo dohlédla na své zelené miláčky, květiny.

Dveře se neotevřely, za to nade mnou blikla kontrolka kamery. Na dveřích vlevo jsem si všimla několika tlačítek. Kancelář, ředitelna, jídelna, družina. Nad tlačítka byla umístěna další kamera. Copak jsem v Alcatrazu?

Tisknu tlačítko kancelář, představuji se, a mám štěstí, nevypadám nebezpečně, bzučák mi otvírá. Procházím známými chodbami a rozhlížím se. Dveře kabinetů nemají kliky, obrázky na nástěnkách jsou zatavené do bytelných fólií a i tak poničené, zjevně úmyslně. Na každém rohu číhá oko kamery. Nahlédnu do pootevřených dveří třídy. Interaktivní tabule, počítač na každém stolku, otáčecí židle. Sen každého učitele, který kazí jen neuvěřitelný nepořádek v a pod lavicemi. To už po sobě nemusí dnešní děcka ani uklidit? Tehdy by z neuklizené třídy prostě neodešly, i kdyby zatím fronta ve školní jídelně dosáhla délky čínské zdi. Okenní parapety prázdné, květiny už tu nikdo nepěstuje.

V kanceláři mám pocit, že se zastavil čas. Sedí tu tatáž Vendulka, která tu sedávala už tenkrát, jen blond vlasy prokvetly stříbrem a postava se mile babičkovsky zaoblila. Ale úsměv a gesto, se kterým odkládá brýle, jsou tytéž. Beru jí s dojetím za ruce a přes její hlavu pohlédnu z okna na školní pozemek. Býval chloubou školy. Teď je převážně zarostlý trávníkem, jen pár záhonů v těsné blízkosti školy bojuje o přežití. Okno, přes které se dívám, je zamřížované. Obracím se udiveně k Vendulce.

„To už dávno není ta škola, co jsi znala,“ vysvětluje mi, „buď ráda, že jsi odtud včas vypadla. Mládež je dneska hrozně orážená a rodiče je v tom často ještě podporují. Navíc nám sem sestěhovali kopu

těch, jak se jim hezky říká nepřizpůsobiví. A mají mezi mladými dost obdivovatelů, bohužel. Místo toho, aby se na ně trochu došláplo, koupili sem kamery, už se na chodbě bojím i podrbat, kvůli bezpečnosti učitelů v kabinetech jsme vyfasovali nové zámky a knoflíky místo klik... kdo si to může dovolit, stěhuje se ze sídliště pryč nebo vozí děti do školy jinam. Učitelé se tu teď hodně střídají, to víš, nemají nikde zastání, dítě dostane kuli a čím dál víc rodičů z toho viní učitele a ne fakt, že dítě místo nad úkoly vysedává u počítače. A když si učitel postěžuje na chování děcek, dozví se, často i z úst svých přímých nadřízených, že dobrý učitel musí zvládnout všechno.“ Vendulka vypravovala dál a mě bylo čím dál víc smutno.

Jsme ještě zemí Jana Amose Komenského? Kde se stala chyba? Co se to s mojí starou školou stalo? A s kolika školami ještě? Kdo nese zodpovědnost?

Dítě se přece nerodí dobré nebo špatné. Žije a učí se podle toho, co mu dovolíme my dospělí. Ovšem tato doba dovoluje dětem téměř vše, ani jméno mladistvého vraha nesmí být zveřejněno. Děti jsou si vědomy svých práv, ale o svých povinnostech slyší jen nerady. Proč by poslouchaly, když do patnácti let mohou své nedostatky a provinění přesunout na bedra svých rodičů nebo učitelů? Přepřacovaní rodiče a v horším případě uštvané matky samoživitelky na ně nemají dost času.

Z neveselých myšlenek mě vytrhla Vendulka: „Doufám, že jsi nezaparkovala před školou? Nemusela bys najít stěrače nebo kryty od ventilků.“

Raději jsem se rychle rozloučila s tím, že zas někdy zajdu, i když jsem si v hloubi duše uvědomila starou pravdu, že dvakrát do téže řeky vstoupit nelze a že je lépe mít v paměti čistý proud, než se se smutkem vracet k zdaleka nečistě stoce.

Auto bylo kupodivu v pořádku. Napadá mě, že je zlé už to moje kupodivu. To by přece mělo být za bílého dne na školním parkovišti samozřejmostí. Možná jsme zapomněli na moudrost našich předků, kteří vybízeli ke včasnému ohýbání mladých stromků a konstatovali, že na hrubý pytel patří hrubá záplata. To jen my se snažíme – marně – na zmíněné hrubé pytle jemně vyšívát.

Myslím, že je nejvyšší čas připomenout si zkušenosti těch, kdo tu byli před námi. Jinak nás může budoucnost škaredě překvapit. Zatratíme – li tuto mladou generaci, co bude dál? Jablka nepadají daleko od stromů... A z toho, přiznám se, mám docela strach. A vy?

Helena Kratochvílová

Tomáškoví

„Mějte se krásně, skládejte básně!“
Slova, co slýchali jsme každý den –
budou i v září někomu znít krásně?
Možná už zůstanou v Tvých vzpomínkách jen.

Nejsi z těch, na které se zapomíná,
nezapomeň tedy příští rok,
nezapomeň na svou školu – jak to někdy bývá,
ať s Tebou štěstí drží krok.

Helena Kratochvílová

O panu Peškovi

Pohled má horší nežli Krupa
zato vždy vzteky puká.
Děláme si z něj legraci,
hlavně když jsou kluci v akci.
Ale když ho neštve,
raduje se vesele.

Amča, Denča, Kiki a Kačka, 6.C

*Krásné prázdniny plné slunce,
pohody a lásky přeje redakce*

D11.

Časopis **D11**, vydává vlastním nákladem
ZŠ Dukelská, České Budějovice,
www.zsdukelska.cz.
E-mail pro zasílání příspěvků:
casopis.d11@seznam.cz nebo
petr.pesek@zsdukelska.cz